

Miek en Jasper
slaan er zich doorheen

JAN ROELFS

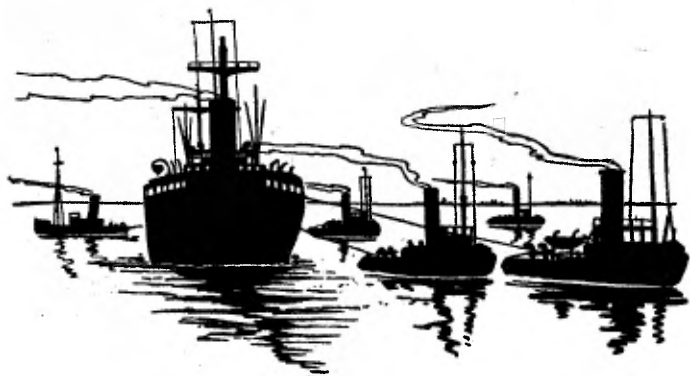
MIEK EN JASPER
SLAAN ER ZICH DOORHEEN

door
JAN ROELFS

Tekeningen van J. Beckmann

J. N. Voorhoeve — Den Haag

Opeens loeide de stoomfluit.

HET ZONNEHUIS

Langs een slingerende touwladder klom de loods van IJmuiden aan boord van het grote, grijze schip. Miek en Jasper zagen dat er kleine ijspegels aan zijn leren jas zaten. Zó koud was het dus in Holland. Oom Frans deed weer gauw de deur van de hut dicht, terwijl de loods met vlugge stappen naar de brug ging om het zeeschip veilig en wel binnen de pieren van IJmuiden te brengen.

„De loods kent alle stromingen en ondiepten voor de kust. Hij neemt nu het commando van de kapitein over,“ legde oom Frans de tweeling uit. Miek, het meisje met de donkere krullen, luisterde maar met een half oor. Ze rilde zachtjes en haar handen zagen wit van de kou. Ze wilde maar, dat het schip dadelijk ging meren en dat ze dan naar een huis gingen, waar het heerlijk warm was. En Jasper die bibberde als een riet. Nou ja, jongens waren veel kouwelijker dan meisjes, vond Miek. Ze luisterde nu maar weer naar het gesprek dat oom en haar broer voerden over de zeeloods.

Opeens loeide de stoomfluit, een doordringend geluid dat diep in je oren drong. Ze hadden al meermalen het loeien van de stoomfluit meegemaakt. Maar nu hadden de doffe stoten toch een heel bijzondere betekenis.

„We varen IJmuiden binnen, jongens. Nederland, jullie en mijn vaderland.“

De stem van oom Frans klonk ernstig. Alle drie moesten ze denken aan hetgeen gebeurd was. Dertien jaar

waren de tweelingen, flinke kinderen, want ze leken wel vijftien. Ze hadden geen ouders meer. Die waren overleden in een gevangenkamp van de Japanners, op Java. Miek en Jasper waren gezond en sterk; zij bleven alleen achter. Nee, niet helemaal alleen, want oom Frans die in hetzelfde kamp was opgesloten, bleef ook in leven.

De tweeling waren erg op oom Frans gesteld. En toch was hij geen vrolijke man, nee, hij was somber gestemd vaak en hij sprak maar heel weinig. Maar weet je wat nu het fijne van oom Frans was? Hij zórgde overal voor, wist precies wanneer ze heel diep in de put zaten, of in bed stilletjes hadden gehuild, nadat ze met andere kinderen hadden gesproken, die een vader en een moeder hadden. Dan kwam oom Frans, hij zag ze even onderzoekend aan met z'n grijze ogen en zei dan: „Kop op, jullie moet je er doorheen slaan. Jullie zijn flinke Nederlandse kinderen. Vergeet niet... vader en moeder zijn altijd flink geweest, tot aan de laatste dag toe...”

Ja, zo sprak oom Frans en hij klopte de kinderen hartelijk op de schouders.

Nou ja, hij was een groot mens en vader en moeder waren ook grote mensen, maar als je dertien bent...

En toch... tóch hielp het. Miek deed dan vaak 's avonds haar ogen dicht en dan was het net of ze haar Moeder zag. En Moeder knikte haar bemoedigend toe.

Nog niet zo lang geleden, toen ze in de Middellandse Zee voeren, had ze er met haar broertje over gesproken. Maar die had z'n schouders opgehaald en niks

gezegd. Jongens waren nu eenmaal wat onverschillig. Nee, toch niet, want toen ze aan tafel zaten, had Jasper Miek aangestoten en op een dame gewezen, die helemaal aan het einde van de tafel zat.

„Die dame lijkt op Moeder, vind je niet,” had hij zachtjes gezegd.

* * *

„Hallo Miek, zit je een beetje te suffen?” klonk opeens de harde jongensstem van Jasper. Hij wreef zich z'n verkleumde handen en trok de das, de wollen das die hij in Suez van de Nederlandse Repatriëringdienst had gekregen, dichter om zijn hals. „We gaan naar dek. Oom Frans zegt, dat we door het Noordzeekanaal varen. Als we daar doorheen zijn, komen we in Amsterdam. Kom mee, misschien kun je al mensen zien, die schaatsenrijden...”

Jasper die als twee druppels water op z'n zusje leek, wilde al naar de deur van de hut stappen. Oom Frans was al eerder naar buiten gegaan. Die wilde de vlaggen in de haven van IJmuiden zien wapperen, ten teken van welkom aan de Nederlanders die na moeilijke en gevaarvolle jaren uit Indonesië terugkwamen.

„Zeg Jas,” zei Miek, „luister es.”

Wanneer Miek „J a s” zei, dan kwam er altijd iets ernstigs, dat wist Jasper wel. Maar hij had nu toch geen tijd, hij moest toch de sneeuw en het ijs zien...

„Nou wat?” antwoordde hij onwillig.

„Zeg Jas, ik hoop maar dat we het prettig krijgen in dat kinderhuis.”

„Dat is maar voor een paar weken, heeft oom gezegd. Dan gaan we... dan gaan we naar... pleegouders.”

Even was het stil in de hut. Van buiten klonken vage geluiden naar binnen. Hoor, schepen die in de haven lagen, begroetten de „Almanzora” met stoten op de stoomfluit.

„Ja, Miek, we hebben geen familieleden in Holland, alleen grootmoe, maar die is zo verschrikkelijk oud, die kan ons niet in huis nemen.”

„Nee, die was al oud, toen vader en moeder ons meenamen naar Java.”

Miek knikte. Jasper had natuurlijk gelijk, het was nu eenmaal niet anders, maar als je naar de andere kinderen op de boot keek, die tenminste nog een vader of een moeder hadden...

„Ik hoop maar dat we naar een dorp gaan, of misschien naar een boerderij. Dan wil ik paardrijden en konijnen houden en witte muizen... Ik ga naar oom Frans, schiet nou op...!”

De deur floepte dicht, weg was Jasper.

Miek zuchtte even. Diep in haar hartje zag ze er héél erg tegen op. Naar Holland gaan en daar pleegouders krijgen. Nu moest ze weer vechten tegen haar waterlanders. Vooruit, dan ging ze ook maar naar dek.

En daar ging ze, een tenger figuurtje, die Miek Meul-sma.

Oei, wat waren er nu een mensen op het dek en wat was het koud! Brr... er lag sneeuw. Kijk, alles wit. Waar waren de anderen nu? O, daar, niet ver van het sloependek, daar stond oom Frans. Jasper was bij hem.

„Kijk, daar, dat is de Zaanstreek. En zie je de mensen schaatsenrijden op de slootjes en vaarten? Het is volop winter in Holland,” wees oom Frans.

Langzaam voer de boot door het kanaal. De meeste kinderen aan boord keken hun ogen uit. Ze hadden alleen maar over Holland en de winter horen vertellen door hun ouders. Nu zagen ze alles...

Na een paar uur varen: grote, grillige schaduwen en lichtjes!

Amsterdam met het IJ, — nu zouden ze gauw van boord gaan. Hoewel alle Nederlanders uit Indonesië het heel koud hadden, bléven ze aan dek. De aankomst in Nederlands hoofdstad wilden ze niet missen.

„Kom hier tussen ons in staan, Miek, dan kun je alles goed zien. Heb je het koud?” klonk Jaspers schelle stem. Op hetzelfde ogenblik sloeg hij een arm om haar schouder en duwde haar naar een vrij plekje bij de railing. Een warm gevoel ging door Miek heen.

„Wij horen bij elkaar, Jas en ik,” dacht ze. Maar ze

zei het niet, want dan zou Jasper haar stellig uitlechen. „Zie je die kade daar, allemaal lichten. Ik zie een muziekkorps,” sprak haar broer verder. Oom Frans, die met enkele mensen had staan praten, zei dat het schip nu wel gauw zou meren .

„Gaan we vanavond nog een paar schaatsen kopen? En ook voor Miek een paar?” polste Jasper zijn oom, die er niet op gerekend had dat zijn neef zo hard van stapel zou lopen. Oom Frans wilde net antwoorden, toen plotseling een stem, ergens van het voorschip, luid schreeuwde: de Koningin, de Koningin!

En ja, daar in het felle licht van de schijnwerperlampen stond een dame in een bontmantel, een heel eenvoudige figuur. Was dat nu de Koningin? Ja, hoor maar, de mensen juichten bijna zonder ophouden. Nu hieven ze het Wilhelmus aan. Wat klonk dat vèr over het brede water van het IJ! Langzaam naderde de boot de havenkade.

„Leve de Koningin!” riepen vele opvarenden en menig-een liepen de tranen over de wangen.

De Koningin wuifde naar de Nederlanders aan boord. Het gezicht van oom Frans stond strak. Hij boog zich naar de kinderen en sprak dicht bij hun oor, omdat het een roezige drukte was op het dek:

„Vergeet nooit, dat Nederland jullie vaderland is en het rood-wit-en-blauw ónze vlag.”

Vrouwen, kinderen, soldaten, leden van de bemanning, allen liepen door elkaar heen. Het was een drukte van jewelste. Het duurde nog wel meer dan een uur, voordat oom Frans met zijn neefje en nichtje van boord

mocht. Over de landingstrap bereikten ze de kade en vandaar de grote loods.

Tjonge, wat smaakte die beker warme chocolademelk, en die spritskoek was ook niet te versmaden.

Daarna moesten ze met hun drieën langs een contrôle-tafel, waar heren zaten met grote papieren voor zich. Oom Frans moest daar een hele tijd blijven.

Het was al acht uur in de avond geworden, toen een vriendelijke dame op hen toetrad:

„Zijn dit de kinderen Meulsmas?” vroeg ze.

Oom Frans zei, dat dit Jasper en Miek Meulsmas waren.

„Fijn, dat ik jullie zo gauw gevonden heb,” zei de dame en ze tikte de tweeling even gezellig tegen de wang, alsof ze elkaar lang kenden.

Daarna begon ze een gesprek met oom Frans en de kinderen vingen iets op, van „Zonnehuis” en heel goede verzorging.

De dame liet papieren en kaarten zien en oom Frans bekeek alles zorgvuldig. Jasper stootte z'n zus een paar keer aan of ze zeggen wilde: „nu gaat het gebeuren, Miek,” maar Miek durfde niets te zeggen.

„Jongens, over drie dagen is het Zondag, dan kom ik jullie opzoeken. Dit is juffrouw Verstraten van het „Zonnehuis” in Baarn, die neemt jullie mee. Houd je taai.”

Oom Frans tilde Miek op en gaf haar een zoen op haar voorhoofd; dat deed hij ook bij Jasper. Dit was de eerste keer, dat hij zoiets deed en de tweeling keek een beetje beteuterd. Ze hadden geen tijd nog iets te zeggen, want oom draaide zich meteen om en verdween tussen de mensen in de ruime loods.

„Noem mij maar tante Ank, hoor. Waar is jullie bagage?”

„We hebben geen bagage, juffrouw,” antwoordde Jasper die vond, dat hij deze zaak maar moest verklaren.

„We waren alles kwijt, ziet u.”

„Hindert niks-niemendal,” sprak tante Ank lachend.

„Dan gaan we zo op reis naar het „Zonnehuis.” We gaan knus in een warme trein, daarna vijf minuten lopen en dan zijn we er. Een reuze gezellige boel in het „Zonnehuis.” De kinderen mochten opblijven, tenminste, als we niet te laat zouden komen. Laten we dan maar flink opschieten. Kom maar mee, naar de taxi.”

Met z'n drieën zaten ze achterin de taxi. Roetsj, die stooft als een dieseltrein door het donkere havengebied.

Na tien minuten knarsten de remmen. Ze waren er: Centraal Station, Amsterdam. Hoewel Jasper zware ogen had van de slaap, had hij toch graag een half uurtje over de perrons gedrenteld. Wat een knaap van een

station! Je zag er stoomtreinen en elektrische treinen en overal trappen en mensen.

„Nog twee minuten, op een draf, kinders,” hijgde tante Ank. Derde perron, daar stond de trein voor Amersfoort. Vlug instappen. Ze zaten in een heerlijk warm treingedeelte. Daar ging de trein al, ze waren op weg naar het „Zonnehuis”.

Tante Ank keek met een glimlach naar de magere snuitjes van de tweeling.

„We zullen jullie eens fijn vetmesten,” dacht ze.

Het leek wel middernacht, toen ze in Baarn aankwamen en toch was het nog pas half tien in de avond. Er brandden maar heel weinig lampen. Tante Ank zei, dat ze haar een arm moesten geven, ieder aan een kant. Jasper had even gearzeld, maar..... vooruit, het was donker en niemand kende hem hier.

Ze gingen laan in laan uit, twee hoeken om, nóg een laan, een brede, en daar..... volop licht. „Het Zonnehuis” deed zijn naam, ook in de donkere avond, eer aan. De grote deur stond open en, nee maar, twee rijen kinderen stonden opgesteld in de vestibule, jongens en meisjes, met vlaggetjes in de hand. Ze zongen een liedje uit volle borst en het refrein luidde: „Welkom, welkom in het Zonnehuis.”

De tweeling werd er wat beduusd van.

Een dame kwam hen tegemoet: „Ik ben tante Willy, de directrice. Hartelijk, héél hartelijk welkom in ons huis. Jullie hebben een lange reis achter de rug en jullie hebt vast wel trek in een warme Hollandse hap. Dit kinderen, zijn Miek en Jasper, ze komen helemaal uit

Indië. Een geweldige reis. Morgen kunnen jullie met onze nieuwe gasten praten, nu gaan ze eten en dan een-twee-drie naar bed, net als wij allemaal."

„Hoera voor Miek en Jasper!" schreeuwde een dikke jongen met een sproetenneus.

„Hiep hiep hoera!" juichten alle kinderen en daarna gingen ze joelend en lachend de trap op naar boven, naar de slaapvertrekken. Tante Ank en de directrice brachten de twee kinderen naar de eetkamer. Na het bidden schepte de directrice uit een bruine pan... dampende zuurkool met worst, een rode, knappende worst. Hm, wat smaakte dat lekker. De tweeling smikkelde, dat het een lust was. Er brandde ook een kachel in de eetkamer, maar juist die prettige warmte deed de kinderen al gauw knikkebollen. Ze waren ook flink moe.

* * *

Bing-bang..... bing..... bang.....!

Heldere gongslagen galmden door het huis. Zeven uur, het klokje van opstaan!

Dat viel niet mee, want het was lekker warm in bed. Maar op de jongensslaapzaal en ook op de meisjes-slaapzaal van het „Zonnehuis" klonk weldra rumoer. Ze moesten op tijd aan het ontbijt zijn, om acht uur. Kwam je te laat..... dan lachten allen je uit.

Wassen, kleden, bed opmaken, het ging alles net als op andere ochtenden, hoewel.....

„Ik wil best vriendinnetje worden met dat meisje uit Indië," babbelde Fientje van Dalen tegen haar „slaapje", Rietje Bos.

„Ik ook wel,” vond Rietje.

Stilletjes deden ze allebei hun best om het eerste beneden te zijn, dan hadden ze de beste kansen om in de buurt van tante Willy te kunnen zitten. En de nieuwelingen zouden vast en zeker naast de directrice een plaatsje krijgen. Dat ging altijd zo als er nieuwe kinderen waren gekomen. Maar toen de beide meisjes het eerst de ontbijtkamer binnen kwamen, zagen ze er geen Jasper en geen Miek. De maaltijd begon zelfs zonder Jasper en Miek. De tweeling, die beiden een klein kamertje hadden gekregen — ze moesten toch even wennen — sliepen nog als rozen.

„We laten ze nog maar een uurtje slapen, zie je. Ze zijn nog moe van die lange reis,” verklaarde tante Ank. Ja, dat konden de kinderen van het „Zonnehuis” zich wel indenken.

Eerst 's avonds, bij de gemeenschappelijk warme maaltijd, kregen de Zonnehuisers volop gelegenheid kennis te maken met de tweeling.

„Zeg, Jasper, heb je een aapje voor ons meegebracht?” vroeg de jongen met de sproeten, die Hans heette.

„Apen genoeg hier, niet waar zuster Willy,” lachte zuster Ank.

„En of, waar je ook kijkt,” was het antwoord. De anderen wilden graag, dat Jasper wat zou vertellen van de zeereis. Toen Jasper vertelde, dat ze bijna schipbreuk hadden geleden, omdat het zo hard stormde en Miek bij dat verhaal haar lachen niet kon houden, merkten de luisteraartjes, dat die jongen uit Indië braaf aan het opscheppen was. Schipbreuk lijden, dat gebeurde maar heel zelden. Al spoedig ging Miek met de meisjes mee, naar de poppen kijken en Jasper werd uitgenodigd deel te nemen aan het blaasvoetbalspel.

„Tenminste als je flinke longen hebt, anders kun je wel aan de kant gaan zitten,” sprak Hans met veel branie.

„Ik kan harder blazen dan jij,” meende Jasper, waarop de anderen lachten, want die Hans had altijd veel praatjes.

Het werd een gezellige avond.

De volgende Zondagmiddag, nadat ze allemaal naar de kerk waren geweest, kwam oom Frans.

„Wat zie u er vreemd uit,” vond Miek. Ja, oom Frans droeg een zwart costuum.

„Mijn oude halfvergane tropenpak kan ik hier moeilijk dragen, meisje. Vertel me eens, hoe vinden jullie het hier?”

„Reusachtig,” antwoordde de tweeling tegelijk. „Kunnen we hier niet voorgoed blijven? We willen niet naar pleegouders, het is hier veel te fijn.”

Oom Frans schudde van neen met zijn hoofd. Hij zei: „Ik ga nu even verstandig met jullie praten. Alle kinderen die hier zijn, gaan vroeg of laat weg. Jullie gaan naar pleegouders, dat is van tevoren zo geregeld. Ik ga zo gauw het mogelijk is naar Indonesië terug en jullie moeten goed bezorgd zijn, dat heb ik je vader en moeder beloofd. Woensdag, dat is dus over drie dagen, komt je pleegvader je halen. En dan kom ik over veertien dagen naar jullie toe om te zien hoe of alles gaat. Afgesproken?”

De kinderen keken sif. Er rolde een traan uit het linkeroog van Miek.

„Kom nou Miek, er is immers niets aan te doen?” sprak Jasper haar moed in.

„We blijven toch bij elkaar?” wilde Miek weten.

„Jullie blijven bij elkaar. Daar gaat niets van af. En

denk er om: sla je er doorheen. Flink zijn, jongens!
Een minuut lang zei geen van drieën iets.
Toen klonk de stem van Jasper: „Gaan we naar een dorp, oom?”
„Jullie gaan naar een aardig dorp op de Veluwe.”

* * *

Niemand van de kinderen in het „Zonnehuis” vermoedde, dat die sombere Dinsdag met regen en mist — echt Hollands weertje — een heel gezellig slot zou krijgen. En tóch gebeurde het. Na het afruimen moesten de jongens en meisjes bij elkaar komen in de huiskamer. De directrice stak het haardvuur aan en weldra brandden de wat vochtige takken met sissende en knappende geluiden. In een grote kring gingen ze allemaal bij het vuur zitten, net als op Zondagavond. Er zou dus vast wel wat aan de hand zijn, anders gebeurde dit allemaal niet, zo op een weekse dag.

„Wat is er tante Willy,” zeurden er een paar. Maar tante Willy lachte en zei niets. Eindelijk, toen ze allemaal zaten, en de grootste babbels hun mond dicht hielden, vertelde de directrice het nieuws. „Morgen kinderen, dan gaan Miek en Jasper naar hun pleegouders. Meneer Van Dalen, de nieuwe pleegvader van onze tweeling, komt hierheen met de auto.”

„Oei... oei...” gilte de jongen met de sproeten. „Fijn met een auto, Jasper, vast wel een nieuwe slee.”

De meisjes keken allemaal naar Miek. Echt jammer, dat ze nu wegging. Maar ja, tante Willy had het meermalen

gezegd: in het „Zonnehuis” kan je niet blijven, alle zonnestraaltjes vliegen uit. En met zonnestraaltjes werden de kinderen bedoeld. Wanneer er een pruilde, dan werd er steevast geroepen: „Lach er eens en wordt weer een zonnestraal.”

„Omdat de tweeling weggaan, houden we Zondagavond,” riep een klein meisje.

„Precies, Elsje heeft het geraden. Dit wordt de afscheidsavond van onze tweeling. Ik heb in de keuken zojuist chocola geroken, misschien komt er straks voor ieder een beker...!”

„Hoera, hoera,” juichten ze allemaal.

„Wat doen we eerst?” riep tante Willy.

„Knipoogspel, pandverbeuren, plum-plum-plum, driemaal drie is negen, alle vogels vliegen...”

Allerlei uitroepen klonken door elkaar. Iedereen wilde zijn lievelingsspelletje spelen. De directrice klapte lachend in haar handen. „Miek mag het zeggen,” besliste ze.

Het meisje dacht even na en zei: „knipoogspel alstublieft.” Dat gebeurde. Alle stoelen werden verplaatst. Er waren dertig kinderen en nu werden er vijftien stoelen in de kring gezet.

De meisjes gingen op de stoelen zitten en de jongens gingen achter de stoelen staan. Achter elke stoel een jongen, met zijn handen op de rug. De stoel, waarachter de directrice stond, bleef leeg. Tante Willy knipoogde nu naar Frieda, een meisje met lange vlechten, dat op een stoel tegenover haar zat. Vlug als een aal gleeed Frieda van haar stoel. De jongen, die achter haar

de wacht hield, Wim, trachtte haar nog bij de schouder te pakken, maar hij sloeg potsierlijk met zijn handen in de lucht. Een daverend gelach steeg op. „Je vist achter het net, mannetje,” riep de directrice.

Nu moest Wim iemand zoeken. O, daar, Anne-Marie, dat was een echte lachebek. Kijk nu schoot ze al in een lach en daarmee verried ze de hele zaak. Wim schudde ontmoedigd z'n hoofd. De jongens letten natuurlijk allemaal heel scherp op, want het was hun eer te na dat ze een meisje van de stoel lieten wegvluchten. In hun ijver vergaten sommigen wel eens dat ze stipt de handen op de rug moesten houden — dat was een van de regels van het knipoogspel — en dan waarschuwde tante Willy: **Handen op je rug, jongens!**

Tjoep... ja... Miesje ontsnapte met een vlugge beweging aan de bewaking van de jongen met de sproeten. Hij stond even beteuterd te kijken maar sloeg daarop dadelijk aan het knipogen. Na een kwartier werd er gewisseld, de meisjes werden nu bewaaksters en de jongens gingen op de stoel zitten. Niet op het uiterste puntje maar sportief midden op de stoel, zoals je gewoon bent te zitten. Na het knipoogspel werden er een paar vrolijke liedjes gezongen. De tweelingen mochten de liedjes kiezen. Ze kenden maar een paar Nederlandse liedjes. Natuurlijk zong Miek helemaal alleen, dat durfde ze best, dat echt leuke Hollandse liedje, dat ze van moeder had geleerd. Fris klonk het door het „Zonnehuis” en hoewel het winter was, volop winter, zongen de anderen al spoedig het refrein mee. Dit zong Miek:

Nu breekt uit alle twijgen
het frisse, jonge groen.
De leeuweriken stijgen
de hemel tegemoet, de hemel tegemoet.
De bloemen staan in bonte tooi.
Natuur wat ben je wondermooi.
't Is Meie, 't is Meie.

Dan te bedenken, dat het buiten sneeuwde en dat er schaatsen werd gereden. Schaatsen, sjonge! Jasper moest weer denken aan de schaatsen, die hij zo graag wilde hebben. Misschien dat hij ze kreeg van zijn nieuwe pleegvader. Hè, vreemd toch eigenlijk... p l e e g- v a d e r. Langzaam spelde hij het woord. Zou hij nu vader moeten zeggen... nee toch?

Terwijl er werd gezongen en gelachen en de dampende chocolade werd rondgediend, zat Jasper een beetje te dromen.

„...een brief, niet waar Jasper?” „Hè, wat...” de arme Jasper schrok op. Hij keek de kring rond. Guitige gezichten keken hem aan. „Ha die Jasper, zit je te pitten? Jasper moet naar bed, hij heeft slaap...!”

„Zeg Jasper, je stuurt ons na een paar dagen toch zeker een brief, waarin je precies vertelt hoe het met je zus en jou gegaan is?”

De directrice herhaalde haar vraag. „Tuurlijk, dat komt voor elkaar,” beloofde de jongen en hij nam zich voor niet meer te mijmeren. Och, het zou allemaal best gaan. Nog één nacht slapen in het „Zonnehuis” en dan...

„Dat kennen we vast wel allemaal: „De Heer is mijn Herder,” zei tante Willy. „Dan zingen we dat tot besluit van onze afscheidsavond.” Het klonk fijn, er werd goed gezongen, en de Zonnehuiskinderen begrepen best dat ze dit lied in de eerste plaats voor de tweeling zongen, die weggingen. „Nu wensen we Miek en Jasper het allerbeste toe. Ik weet zeker, dat ze prettige pleegouders krijgen!”

„Lang leve de tweeling,” riepen de kinderen daarop en toen... ja... toen keken ze allemaal naar Jasper. En die kreeg een hoofd als een tomaat. Ja hij was de oudste, zes minuten eerder geboren dan z'n zus, dus moest nu het woord voeren. Hè, niks leuk. Hij verfrommelde z'n stropdas tot een prop, keek naar Miek die hem bemoeidigend toeknikte en raapte daarna al zijn moed bij elkaar. Jasper kuchte net als een echt spreker en zei: „Dank jullie allemaal wel hoor, voor die fijne dagen, ook de directrice. En we laten gauw wat van ons horen. Leve het „Zonnehuis”!

„Leve het Zonnehuis!” brulden ze in koor. En daarna was de afscheidsavond ten einde.

HET MOEILIJKE BEGIN

Als ik dat zo zie, dan behoren jullie niet tot de diksten. Jullie kunnen wel naast elkaar op de voorbank zitten. Maar denk er om Jasper, niet met je voet op de gaspedaal drukken, dat snap je zeker wel? Ze kropen in de auto van oom Harm. „Beste kinderen, noem mij oom Harm. Ik ben blij dat jullie er zijn en tante

Wies, zo heet m'n vrouw, is nog meer in haar schik. Ik geloof wel dat we het met elkaar kunnen vinden." Zo sprak mijnheer Van Dalen, de smid van Boslo, van het dorp op de Veluwe, die z'n knechts eens een dag alleen had gelaten en naar Baarn was gereden om z'n pleegzoon en pleegdochter af te halen. Hij was een gezellige baas, met een fris gezicht en donker, rechtop staand haar. Jasper zag dat hij grote sterke handen had. „Zeker om de poten van de paarden vast te houden," vroeg de jongen zo langs z'n neus weg. O, o, wat had die oom Hans toen gelachen, geproest gewoon weg.

„Nee, jonge, met deze handen sla ik nog wel eens een hoef aan het been, maar we hebben eigenlijk een grote werkplaats waar landbouwwerktuigen worden gemaakt. En denk er in het vervolg aan: een paard heeft benen en geen poten."

„O," knikte Jasper. En toen, Miek zat tussen beiden in, kwam de directrice nog even bij het geopende portier-raampje afscheid nemen en daarna... sjuut, met 'n flinke vaart stooft de auto weg, richting Amersfoort.

„Hij rijdt lekker," vond Jasper, die zo'n ritje wel aardig vond. Z'n zus zei niet veel. Ze keek naar buiten, naar de bomen langs de weg, naar de huizen in Amersfoort, want ze gingen de Veluwe op, het land met heidevelden en bossen.

„We wonen in een vrij groot huis. Op de bovenverdieping is voor jullie allebei een kamer. Voor Miek aan de voorkant van het huis en voor jou Jasper, aan de achterkant. Jij kunt in het voorjaar de appels en peren rijp zien worden want je kijkt zo de boomgaard in."

Zo praatte oom Harm opgewekt door, ofschoon hij best merkte, dat Miek erg stil was. Dat kon de smid wel begrijpen. De tweeling had in korte tijd heel veel meegemaakt.

„Zijn we er nu gauw?” wilde Jasper weten. „We rijden prompt Boslo binnen, jochie,” was het antwoord. En grrriep zeiden de remmen van de auto en ze stonden stil voor... een soort garage, een kleine fabriek. De smederij.

„A-oe-a-oe,” loeide de claxon. Uit het mooie huis, naast de smederij kwam een dame naar buiten die er bijna als een groot meisje uitzag. Een prettig gezicht, blauwe ogen, witte tanden en met grappige kuiltjes in haar wangen. Met 'n paar stappen was ze bij het geopende portier, sjarde Jasper aan zijn arm naar buiten en gaf hem, zo maar op straat een stevige zoen op zijn wang. „Welkom jongen,” zei ze en er glinsterde tranen in haar ogen. Daarna kwam Miek aan de beurt. Die werd me even geknuffeld! Nou, Jasper vond het zo beter, dan omgekeerd. Maar wat deed die Miek nou? Waterlanders, dikke tranen die over de wangen rolden. Ze borg haar hoofd, net als een vogeltje aan de borst van tante Wies.

„Wij mannen zullen maar vast vooruit gaan,” sprak oom Harm ernstig. En Jasper knikte, niet minder ernstig. Jawel hoor, na een paar minuten kwamen ook tante Wies en Miek de huiskamer binnen. De tranen waren weggeveegd, in plaats van die nare tranen klonk plotseling een schaterlach. Ook Jasper lachte, want wat er gebeurde was werkelijk om te lachen. Achter een van

de gordijnen stapte een kereltje te voorschijn met een rood hoofd, een blonde witte kuif stond recht overeind en hij hield een duim in zijn mond. Met grote ogen keek hij de tweeling aan, terwijl hij met langzame passen op hen toekwam.

„Dat is Jaapje, hij is drie en een half,” fluisterde mevrouw Bolhuis. Jaapje droeg een witte kaart aan een koordje om zijn hals. De kaart, die op zijn borst hing, vermeldde:

„Welkom in De Smidse. Ik zal een lief broertje voor jullie zijn, Jaapje.”

„Wat een schatje,” zei Miek enthousiast, ze deed een stap naar voren en tilde Jaapje op.

„Heb je een snoepje?” informeerde Jaapje die zijn verlegenheid eensklaps kwijt was.

„Foei, schaam je Jaapje,” bestrafte zijn moeder hem. Zo was de ontvangst in De Smidse, het gezellige huis van de familie Van Dalen in Boslo. Hoe aardig en hartelijk oom Harm en tante Wies ook waren, de eerste weken, vooral de eerste dagen, waren héél moeilijk voor de tweeling.

Op een avond dat tante Wies de tweeling nog eens ging onderstoppen, zag ze dat het kussen van Miek nat was van tranen. Toen sloeg ze net als een echte moeder haar arm om het meisje heen, en ze veegde de tranen van Mieks wangen. „Je hoeft niet te huilen Miek, want God ziet wel dat je 't moeilijk hebt. Hij houdt nog véél meer van je dan vader en moeder ooit hebben kunnen doen.” Tante Wies gaf Miek een klinkende nachtoen, en zodra ze verdwenen was, fluisterde

Miek: „Heer, als U nog beter voor mij zorgt dan vader en moeder, dan hoef ik nooit meer alleen te zijn. Wilt u maken dat Jasper en ik heel lief zijn voor tante en oom.”

Twee minuten later lag Miek te slapen als een roos!

De volgende dag had oom Harm hen toen ze uit school kwamen, verrast met een paar schaatsen. Friese doorlopers! Jasper durfde nauwelijks met zijn duim over de ijzers te strijken. Zo scherp waren ze. „Je kunt er roggebroomd mee snijden,” had hun pleegvader lachend opgemerkt. 's Avonds moesten de schaatsen op een stoel voor zijn bed liggen. En Jasper droomde dat hij over het ijsvlak stooft, in snelle vaart, links, rechts, links, rechts. Niemand kon hem bijhouden, zelfs Henkie niet en die reed toch als de wind! Het was wel heel gemakkelijk om zo fijn te dromen in je warme bed, maar de volgende avond had die arme Jasper wat blauwe plekken toen hij thuis kwam. „Een flinke Hollandse jongen moet er wat voor over hebben,” vond tante Wies, toen ze — aan tafel — de dampende erwtensoep in de borden schepte. „Wat zeg jij, zus?” Miek die soms heel knusweg „zus” werd genoemd, vond dat ook. Zij had een half uur heel voorzichtig gekrabbeld met Anneke, het dochtertje van de dokter. Een leuk meisje. Miek geloofde wel dat ze vriendinnen zouden worden.

„Lekkere snert, vrouw,” zei oom Harm.

„En óf, tante,” zei de tweeling.

Mevrouw Van Dalen veegde nog bijtijds met Jaapje's

slabbetje een dikke soepstraal van zijn kin, zag haar pleegkinderen warm aan, zag met vreugde hun blozende gezichten en dacht: wat zijn het in die paar weken gezonde, sterke kinderen geworden!

JASPER DOET KRANIG WERK

De Paasvacantie kwam met veel zonneschijn, groene velden en blauwe luchten. Het dorp zag er nu heel wat vriendelijker uit dan in de winter.

„Wacht maar op de zomer, dán is het hier op z'n mooist,” zei tante Wies.

O ja, Jasper en Miek verheugden zich op de zomer, want dan zouden ze met z'n allen, in de auto van dr Helmstra, een dag naar Scheveningen gaan, naar het strand! Anneke was al eens eerder aan het strand geweest, maar Jasper en Mieke niet. Maar dat duurde nog wel een paar maanden en eigenlijk was de Paasvacantie de voorpret.

En die pret werd nog groter, toen de vader van Anneke het goed vond, dat ze op een ochtend met z'n drieën meereden in de nieuwe, glanzende auto van de dokter. De boeren langs. Dat was een gezellige tocht. Meestal bleef de wagen op de binnenweg staan en ging de dokter alleen de boerderij binnen.

Twee keer gebeurde het, dat de boerin tegen de ruit tikte en de kinderen, die keurig achter in de auto zaten, wenkten. Op een holletje kwamen ze dan naar de bijkeuken. De tweeling vond het wel grappig in een boerderij rond te kijken. In een keuken zagen ze een prach-

tige Friese klok, zo'n hoge met zware gewichten die aan kettingen, vast van goud, heen en weer slingerden. En dan al die klompen achter de houten deur en de vreemde luchtjes die van de deel kwamen! Maar de warme melk, uit witte bekers, nou, die smaakte best. „Veel lekkerder dan een pisang,” plaagde de dokter de tweeling.

Natuurlijk moesten ze ook de varkens zien, vette, ronde beesten die verstoord knorden en met kleine oogjes de bezoekers aankeken.

„En dat is m'n laatste bezoek. Met de griep van Henk loopt het wel los,” zei dokter Helmstra, toen ze weer naar de auto toeliepen. De kinderen kenden Henk van de hoeve „Arbeidsvreugd” wel. Hij zat in de hoogste klas en nu had hij griep.

„Goed bekeken, dat-ie daar de Paasvacantie voor heeft

uitgekozen," meende de boer van „Arbeidsvreugd", die hen uitgeleide deed. Jasper vond, dat je beter geen griep kon hebben in de Paasvacantie. Met vakantie in bed, niks leuk hoor.

De dokter startte de auto. „Nu gaan we naar de stad. Daar moet ik nog twee boodschappen doen."

Weldra waren ze op de weg en binnen een kwartier reden ze de stad binnen. Eerst gingen ze naar het ziekenhuis waar de dokter een bespreking had.

Het parkeerterrein voor het ziekenhuis stond vol met auto's. De wagen van de dokter kon er onmogelijk bij. Tenslotte zette de heer Helmstra zijn wagen in een stille zijstraat. De meisjes gingen met dokter mee. Waarom? In het zusterhuis van het ziekenhuis waren de zusters in haar vrije tijd bezig een prachtige pop te maken voor een van de prinsesjes op Soestdijk. De dokter had daar over aan tafel eens verteld en Anneke had dit belangrijke nieuws goed in haar oren geknoopt. De dokter zou nu vragen of ze even in de kamer mochten kijken, waar de pop stond.

„Misschien mag ik haar wel even vasthouden," had Anneke een beetje vrijmoedig opgemerkt.

„Wees nu maar tevreden, wanneer Miek en jij de pop mogen zien," was het antwoord van haar moeder geweest. Je begrijpt nu, waarom de meisjes een tikje opgewonden de dokter volgden. En Jasper?

„Jij past op de auto. Ik kan het contactsleuteltje niet meenemen, daarom moet jij in de auto blijven. Let vooral goed op die bruine actetas, want daar zit iets in, dat ik voor niets ter wereld zou willen missen."

Jasper keek met grote ogen naar de bruine actetas op de voorbank. Alsjeblieft, wat deed dokter opeens ernstig. Misschien zat er wel een groot geheim in die tas. Het sprak vanzelf, dat hij goed zou opletten.

„Tot straks, we komen zo gauw mogelijk terug.”

„Tot straks,” groette Jasper en hij ging op z'n gemak in het hoekje van de achterbank zitten. Tevreden en vereerd met de opdracht van de dokter keek de jongen in de auto in het rond.

„Hé, wat was dat, daar op de grond... het leek wel een geldstuk. Het was bijna helemaal onder de voorbank weggeschoven. Jasper gleed van zijn plaatsje en zakte op z'n knieën op de vloer van de auto. O, wacht eens, hij moest helemaal plat op de grond gaan liggen om er bij te komen. Bijna had hij het glinsterende muntstuk te pakken.

Plotseling bleef hij stokstijf liggen.

Stemmen, vlak bij de auto. Hij kon ze duidelijk verstaan. Zware mannenstemmen. Er waren er twee.

„Zie je dat, Kees, het contactsleuteltje zit op z'n plaats. Hier, schuif gauw even de valse nummerborden over de goeie nummerborden heen. Een aan de voorkant en een aan de achterkant. Het is zo gebeurd. Ik acht de kust veilig en ga vast achter het stuur zitten. Denk er aan, dat je je donkere bril opzet.”

Jasper beefde als een espenblad.

Twee mannen die de auto wilden stelen, dat was nogal duidelijk. Wat moest hij doen? Floep, daar ging het portier open, een brede man schoof achter het stuur. Moest hij gaan schreeuwen? Nee, dan kreeg hij vast en zeker een tik op zijn hoofd. Dat zou niks helpen. Hij moest zich muisstil houden, zich héél klein maken, zodat de dieven, wanneer zij achterin keken, hem niet zouden zien. Hij kon ook wel fluks het portier openmaken en als een haas naar buiten springen, maar dan... de auto en niet te vergeten de gele actetas. En hij, Jasper, zou dan tegen de dokter moeten zeggen: „Twee mannen zijn er met uw auto en uw tas vandoor!”

Nee, nee. Jasper klemde z'n lippen op elkaar. En hoewel het angstzweet hem aan alle kanten uitbrak, besloot hij te blijven. Misschien kwam de dokter nog op het laatste ogenblik aanlopen.

Maar dat gebeurde niet.

„De zaak is in orde, rijk maar. Zo vlug mogelijk naar Zwarte Teun.”

„Als dit lukt, slaan we een mooie slag, Kees,” zei de man die de andere nummerborden had aangebracht.

„Ik zie geen kip, een stille straat, dat lukt ons wel, Daan,” was het antwoord.

Weg, reden ze, in een razende vaart .

„Goed onthouden, Kees en Daan en Zwarte Teun,” sprak Jasper tegen zich zelf, terwijl hij zich nog dichter tegen de wand van de voorbank aandrukte.

„Alleen deze tas. Op de achterbank niets,” hoorde hij zeggen.

„Ja, deze gele actetas. Eens even kijken, wat of er inzit. O, ik zie het al, een stelletje mappen. Studierapport, staat er op. Niet veel zaaks. Ik zal die paperassen straks weggooien. De tas kunnen we best gebruiken.”

Opeens begreep Jasper het.

Een studierapport. Dat was natuurlijk dat belangrijke, waarvan de dokter had gesproken. En dat wilden die mannen nu zo maar weggooien? Jasper balde z'n vuisten. Dat zou een gemene streek zijn. Maar wat kon hij, een schooljongen, tegen die twee kerels uitrichten? Hij moest afwachten... en bovendien, als ze hem ontdekten...? Nee, daaraan moest hij niet denken. Voort suisde de auto. Hoe lang hadden ze nu al gereden? Vast al wel een kwartier. En nog steeds maakte de bestuurder geen aanstalten te stoppen. Jasper wilde dolgraag naar buiten

gluren om te zien waar of ze waren, maar hij durfde z'n hoofd niet op te richten.

Dat was erg gevaarlijk. En toch, hij wilde zo graag iets doen en hij kón niets doen. Het leek wel of de mannen hoe langer hoe sneller gingen rijden.

Jasper stak z'n handen in z'n broekzakken. Hij voelde met z'n vingers: een zakdoek, wel erg smerig, een touwtje, een stukje potlood, twee stuiters en een eindje krijt. Niet veel bijzonders, wat kon hij daar nu mee uitrichten?

* * *

Een schok, remmen knarsten. Ze waren er zeker. Jasper waagde het even door een der raampjes naar buiten te gluren. Bomen, een bos. Dadelijk dook hij weer weg. Beide dieven stapten uit.

„We moeten vlug handelen. Als de politie ons op de hielen zit...,” hoorde Jasper nog zeggen. Toen liepen de mannen weg. Zeker een huis binnen. De jongen wachtte even en keek toen naar buiten. Jawel, hoor, een bospad. En daar, onder de bomen, een vervallen huis. Hij zag nog net hoe de mannen naar binnen gingen. Nu moest de moedige Jasper handelen. Wat moest hij doen? Proberen met de gele actetas en het rapport te ontsnappen, of in de auto blijven?

Eerst het rapport in veiligheid brengen. Hij trok z'n zakdoek te voorschijn. Vooruit, het moest maar. De tas pakken was het werk van een ogenblik. Het rapport er uit, in z'n zakdoek gewikkeld, het portier van de auto geopend, natuurlijk niet aan de kant van het huis

en dan, sluipend als een Indiaan, naar de greppel naast het pad. Terwijl z'n hart hem in de keel bonsde, verborg Jasper de papieren onder een paar dichte struiken, zodat ze niet gemakkelijk nat konden regenen. En toen weer in de auto, en het portier zachtjes sluiten. De tas op de plaats op de voorbank en maar weer afwachten. Als er nu maar niemand achterin ging zitten.

Voetstappen naderden.

Stemmen klonken.

De voordeuren klaptten open en dicht. De voorbank trilde, de motor werd aangezet. Gelukkig, geen passagier voor de achterbank.

„Ik dacht het wel; Verhoeven verwacht ons. Hij heeft al meer wagens over de grens gebracht. Misschien lukt het hem vanavond al.”

Rrrrt, weg stoven ze, over het ongelijke binnenpad.

Jasper had de omgeving vluchtig in zich opgenomen, toen hij de papieren in de greppel verstopte. Maar hij had alleen maar bomen gezien, de bomen van het bos. En hij moest de plek toch weten terug te vinden. Daar

zwenkte de auto langzaam de weg op. Jasper móést het wagen. Hij gluurde naar buiten. Een bordje aan het begin van het pad, waar een paar huizen naast elkaar stonden. Oude Postweg stond er op.

Hij zei het in gedachten wel twintig maal: Oude Postweg... Oude Postweg, zodat hij het niet licht zou vergeten.

„Zeg, Kees, je moest toch maar even stoppen. Ik wil die papieren uit die tas kwijt. Als ze ons aanhouden en ze vinden dat rapport... Dat lijkt verdacht!”

De mannen spraken met elkaar.

Oei... en nu kon het gevaarlijk worden. Jasper wilde diep in zijn hart, dat hij maar nooit aan dat avontuur begonnen was. Ja, hoor, de auto stopte en... „Hé, daar snap ik niks van, er zit geen enkel papier meer in die tas. Nog eens goed kijken. Dat is toch vreemd. Heb jij soms...”

„Welnee, man, ik ben er niet aan geweest. Maar vooruit, we hebben geen tijd te verliezen. We moeten Verhoeven nog oppikken en dan vort, naar het Zuiden.” Sjjijt... rrrrt... gierend draaide de sterke motor en voort snelde de auto. Die arme Jasper had er geen idee van hoe ver ze nu wel van huis waren. En wat zouden ze thuis in spanning zitten, Miek, oom en tante, de dokter, Anneke...! Jasper die stilletjes wel eens naar een avontuur verlangd had, kneep hem nu wel een beetje.

De mannen op de voorbank hadden gelukkig nog steeds niet in de gaten, dat ze een verstekeling meevoerden. Opnieuw waagde de jongen het even zijn hoofd op te richten en naar buiten te gluren. Hij zag huizen, ze

waren dus nu zeker weer in een stad. Maar welke stad, dat kon Jasper onmogelijk weten. Voorzichtig schoof hij naar het portier. Hij ging zo zitten, dat hij gemakkelijk de deurknop kon grijpen en de deur kon openmaken. O, daar hield de auto stil. Nee, daar gingen ze weer. Dat was zeker een rood stoplicht. De mannen spraken nu niet. Ze rookten wel. Nare, prikkelende lucht kwam naar de achterraimte van de auto. Het kriebelde in Jaspers keel. Als hij maar niet moest hoesten. Alsjeblieft niet. O, wat was dat naar, je móét hoesten en je mág

niet. Jasper klemde z'n lippen op elkaar totdat hij een heel rood hoofd kreeg en toen... toen stopte de auto.

„Ga maar even mee, Daan,” zei de bestuurder.

De mannen stapten uit. Jasper maakte zich zo klein mogelijk. Hij wachtte vijf tellen en deed toen voorzichtig het portier open. Een stille straat. Niemand te zien. De autodeur dicht en sjoep... weg holde de jongen, naar de hoek van de straat. Daar botste hij pardoes tegen een heer op. Tjonge, wat een klap.

„Zeg eens, heb jij geen manieren geleerd? Je moet kijken waar je loopt, begrijp je dat?”

De meneer hield Jasper stevig in zijn kraag.

„Ja... meneer... ja... natuurlijk. O... ik... o... ik kon er heus niets aan doen. Ik ben op weg naar het politiebureau, ziet u. De tas van de dokter en de auto. Straks gaan de dieren er weer vandoor. Laat u me alsjeblieft gaan,” hijgde Jasper.

„Ik geloof, dat er met jou iets niet in orde is, jongetje. Je bent een beetje in de war. Heb je soms van een vriendje een tik op je hoofd gehad, waardoor je bol een beetje in de war is?” sprak de heer en hij grinnikte even. „Nee meneer, nee, maar kunt u me zeggen, waar het politiebureau is?”

De man had Jasper nu losgelaten. Hij begreep niet wat hij er van denken moest. Nee, dit was toch eigenlijk geen echte straatjongen, dit donkerogige kereltje.

„Kijk, daar de hoek om en dan aan het einde van die brede straat aan de rechterkant. Het staat met grote letters op de gevel: Politiebureau.”

„Dank u wel, meneer, dank u wel.”

Als een pijl uit een boog snelde Jasper weg.
Ondertussen bonsde het steeds maar door z'n hoofd:
Oude Postweg... Oude Postweg...!

OPWINDENDE UREN . . . !

De inspecteur op het politiebureau keek Jasper door-
dringend aan. Dat vond de jongen helemaal niet
leuk. Hij had juist erg z'n best gedaan om het hele ver-
haal van de auto, de dieven en de tas zo góéd mogelijk
te vertellen. En ook de plek waar de papieren verstopt
waren, had hij zo nauwkeurig mogelijk beschreven.
Maar ja, de inspecteur die rustig had zitten luisteren
en die Jasper echt op z'n gemak had gesteld, moest eerst

weten of het allemaal wáár was. Er lopen wel eens jongens rond, die fantaseren, die onware verhalen opdissen.

Inspecteur Bergsma pakte de telefoon.

„Wil Jongejans hier komen en laat Peters met de jeep voorrijden. Er is spoed geboden. Jij gaat mee en wijst de agenten de plaats waar de auto staat; misschien vinden we de wagen nog.”

Dit laatste voegde inspecteur Bergsma Jasper toe, die nu een beetje over de eerste schrik heen was en de ontwikkeling van het hele geval toch wel avontuurlijk begon te vinden. Tjonge, wat zou hij allemaal kunnen vertellen tegen de jongens in het dorp. Hij zou...

Er werd geklopt.

Agent Jongejans kwam binnen. In een paar woorden legde de inspecteur uit wat er gebeurd was en een volgend ogenblik zat Jasper naast de politiemannen in de jeep.

SSjijieet, weg stooft de snelle auto. Luid loeide de claxon, de jeep reed dwars door het verkeer heen.

Jasper hoopte maar, dat de auto er nog zou staan.

„Hier, deze straat in,” gilte hij plotseling.

Remmen knarsten, de jeep schoot de straat in. Maar de straat was leeg. De auto was weg.

„Pech gehad,” bromde een der politiemannen. „Maar dat is niet zo erg, de inspecteur zal de grensstations wel hebben gewaarschuwd; men zal daar wel extra controle uitoefenen. Het zal heel moeilijk zijn voor de heren de grens te passeren. Reken daar maar op.”

Toen ze op het politiebureau terugkwamen, bleek dat inspecteur Bergsma reeds maatregelen had genomen. Hij had ook het zusterhuis opgebeld in de plaats waar de auto gestolen was en waar de dokter en de meisjes vreemd hadden opgekeken, toen ze — buiten gekomen — de auto niet zagen.

„De dokter komt naar ons bureau om je te halen, Jasper,” zei inspecteur Bergsma die zo maar gewoon Jasper zei en niet meer „jongen” of „knaap”, zoals hij in het begin had gezegd.

Rrrrt, daar ging de telefoon weer.

De inspecteur nam de hoorn van de haak. Jasper kon aan het gezicht van meneer Bergsma zien, dat het een belangrijk gesprek was.

„Ja, dat is goed, we komen direct. Zijn over een kwartier bij u,” zei de inspecteur tegen de onzichtbare spreker aan de andere kant van de telefoonlijn.

„Maar weer rijden, Jongejans, naar Vierhuizen.”

Jasper keek de inspecteur aan. Heel z'n jongensgezicht was één vraag, één verlangen. „Kruip er maar achterin. Misschien zijn we wel terug, nog voordat de dokter hier is,” was het antwoord.

Weer stooft de jeep weg. Nu in de richting van de grote straatweg.

Onderweg vertelde de inspecteur wat er precies gebeurd was. Zojuist had hij een telefoontje van de Marechaussee-post van Vierhuizen gekregen. Twee marechaussee's die na de snelle politieberichtgeving al uitkeken naar de auto, meenden dat die net door de Dorpsstraat reed. Zij sommeerden de bestuurder te stoppen, maar de wagen reed door. Een van hen haalde daarop zijn dienstrevolver te voorschijn en schoot een van de banden lek, waardoor de wagen, vreemd van links naar rechts schoot en plotseling in een sloot terecht kwam. De dieven sprongen daarop ijlings uit de auto en zetten het op een lopen. Ze verdwenen in een zijstraatje en waren weldra in de dichte bossen die het dorp grotendeels omringen, verdwenen.

„Lag de tas van de dokter nog in de auto?”

„Dat zullen we zo straks wel zien, Jasper.”

In de kom van het dorp werden ze opgewacht door de marechaussees. Een van hen sprong in de jeep en reed met hen naar de plek waar de doktersauto lag.

„Is dat de auto?” vroeg inspecteur Bergsma.

„Ja, meneer, dat is hem,” riep Jasper die nu weer een beetje opgewonden raakte.

De wagen was niet erg beschadigd. Met een takelwagen

zou hij spoedig op de weg kunnen worden gebracht. Inspecteur Bergsma keek naar binnen, hij keek nóg eens en nóg eens.

„Ik zie geen tas,” bromde hij, „Gestolen.”

Toen herinnerde de inspecteur zich, wat Jasper met de papieren die in de tas zaten, had gedaan.

„Het was een goed idee van je, Jasper, om die papieren te verstoppen. De mannen hier — de inspecteur bedoelde de marechaussees — maken het proces-verbaal op en zoeken verder naar Kees, Daan en de anderen. Je moet alleen even aan de commandant precies vertellen, hoe de dieven er uitzien,” merkte meneer Bergsma op. Dat was gauw gebeurd.

De jeep draaide en ze reden terug naar de stad, en vandaar naar het dorp, waar de Oude Postweg moest liggen. Een van de agenten die heel goed bekend was in de streek, wist deze weg op zijn duimpje te vinden. „Ja, hier in de buurt moet het zijn,” schreeuwde Jasper verheugd de inspecteur in het oor.

„Goed zo, je bent een eerste klas speurder, maar val niet uit de jeep, Jasper,” sprak de inspecteur lachend. Bij een scherpe bocht greep hij de jongen nog bijtijds bij de arm.

Links af, rechts af, een brug over, weer links af, een eind rechtdoor, weer een bocht. Daar was het bordje: Oude Postweg!

„Hier...,” gilde Jasper, „nu moeten we naar het huis en daar tegenover...!”

„Niks hoor, we stoppen hier, een beetje aan de zijkant, Peters, ze moeten ons niet in de gaten krijgen. Nu ga jij, Jasper in je eentje het pad af en duikt onder de struiken. Je komt terug met de papieren. Wij wachten hier. Als er wat gebeurt, dan fluit je maar op je vingers. Je kunt toch op je vingers fluiten?”

„Tuurlijk,” antwoordde Jasper, een tikje verontwaardigd.

Eerst begreep de jongen niet, waarom de jeep niet precies voor de plek stopte, waar de documenten verstopt waren. Dat was toch heel eenvoudig geweest. Maar toen Jasper op een drafje langs de weg liep, begreep hij opeens, dat de politie ook met de mensen in de boerderij een appeltje te schillen had. Dat waren immers handlangers van de dieven.

Vlug graaide hij onder de struiken. Was het pakket weg, nee, gelukkig, daar lag het, ongeschonden. Fluks pakte Jasper het op, stopte het onder zijn trui en rende terug. Buiten adem kwam hij bij de jeep aan.

„Heb je het niet gevonden?” vroeg meneer Bergsma. „En of... hier... hier is het,” hijgde hij van het harde

lopen en sjarde de enveloppe onder zijn trui vandaan. De inspecteur glimlachte tevreden.

„Huiszoeking, mannen,” zei hij tegen de anderen en tot Jasper: „Jij blijft alleen in de jeep zitten. Jij bent nu de bewaker van de politiejeep. Dat pakket stop ik in m'n zak. Dat is veiliger.”

En weg gingen ze. Huiszoeking verrichten op de boerderij. Het duurde wel een half uur voordat ze terugkwamen. Hè, Jasper kreeg een beetje pijn van het zitten. Maar als de politie zegt, dat je moet blijven wachten en een echte jeep moet bewaken, dan doe je dat. Zo iets spreekt vanzelf.

O, kijk, ze brachten iemand mee. Een man die Jasper niet kende. Die moest voorin de jeep gaan zitten, naast de bestuurder en aan de andere kant nam agent Jongejans plaats.

„Vast een arrestant,” dacht Jasper.

Maar er werd bijna niet gesproken.

„Nu maar terug, naar het bureau, mannen. We mogen tevreden zijn,” sprak inspecteur Bergsma.

De motor werd aangeslagen en voort ging het.

„Weet die man ook iets van de auto af?” fluisterde Jasper.

„Nou, reken maar,” fluisterde de inspecteur terug. Meer zei hij niet.

* * *

De rit naar de stad duurde Jasper veel te lang. Hij zat een beetje op hete kolen. Zouden de dokter en de meisjes er al zijn?

Ja, die waren er. Ze stonden met elkaar in de hal van het politie-bureau, toen de jeep kwam aanrijden. De dokter keek heel somber. Natuurlijk, die zat in de rats over zijn papieren.

Nog voor de auto stilstond, gilde Jasper: „Dokter Helmstra, de papieren zijn terecht, ik heb ze...”

„Houd je mond totdat we binnen zijn, apekop,” bromde de inspecteur die niet wilde hebben, dat er gesproken werd in aanwezigheid van de arrestant.

Na een paar minuten kwam alles in orde. Toen zaten ze gezamenlijk in de ruime kamer van de inspecteur en daar hoorde dokter Helmstra het hele verhaal. Hij knikte een paar maal goedkeurend in de richting van Jasper. En toen de inspecteur hem de enveloppe aanbood, straalde z'n gezicht.

„Wel dokter, de beschadiging van uw auto valt best mee. Een paar deuken en wat schrammetjes. Het had allemaal veel erger kunnen zijn.”

Dokter Helmstra stond op en klopte Jasper hartelijk op de schouder.

„Die Jas,” zei Miek en er klonk bewondering in haas stem.

„Die Jasper,” zei Anneke en zag met een blik waaruit ontzag sprak, naar Jasper.

„Ja, hij is een jongen van Jan de Witt; hij zal er nog wel meer van horen,” sprak de inspecteur grinnikend. En daarna tot de dokter:

„De jeep staat voor u klaar om u naar huis te brengen. Hier heeft u het telefoonnummer van de Marechaussee-post in Vierhuizen. U zult deze mannen nog wel nodig hebben.”

Ze namen hartelijk afscheid van de vriendelijke inspecteur en toen ging het huiswaarts met de jeep.

* * *

Tante Wies wist nog nergens van, toen ze aankwamen. Het hele avontuur had zich in enkele uren afgespeeld. Wat viel er veel te vertellen! Jasper was de held van de dag. Hij verzette zich niet, toen tante Wies hem, na het eten, even lekker knuffelde. Gelukkig deed ze het,

toen er niemand anders in de kamer was. Die nacht sliep Jasper als een roos. Hij droomde van jeeps die in lange rijen door het dorp reden en bovenop de eerste jeep zat inspecteur Bergsma die steeds maar met een actetas zwaaide. Een raar gezicht.

Ook Miek was tijdig in bed gestopt. Zij sliep niet zo vlug in als Jasper. Zij moest ook denken aan de gebeurtenissen, maar daarnaast toch ook nog aan iets anders. Aan de hartelijke wijze, waarop tante Wies en oom Harm met hun meeleeften. Het was toch een echt „thuis” voor hen geworden, het gezellige huis naast de smederij in Boslo.

O ja, Miek kreeg nog vaak genoeg een branderig gevoel achter haar ogen als ze aan Indonesië dacht, aan haar ouders. Vergeten kon ze dat allemaal nooit. Maar die avond, toen ze weer veilig en wel in haar eigen kamertje lag, bad ze heel ernstig of de Heer oom en tante wilde zegenen, want ze waren toch zo goed voor haar en Jasper. En ze besloot de volgende dag tegen Jasper te zeggen, dat ze het toch steeds prettiger vond op het dorp. Er waren nog wel moeilijkheden, maar ze hadden zich er samen toch al een heel eind doorheen geslagen.

* * *

Maar de volgende morgen gebeurde er iets, dat dit goede voornemen van Miek helemaal verijdelde.

In de hal stond een... fiets... een echte, glanzende fiets. Een jongensfiets. Aan het stuur hing een briefje, en op de enveloppe stond: Voor de kranig Jasper.

De fiets was een geschenk van dokter Helmstra voor

